

PETR HETEŠA

UETŘELCI Z MINECRAFTU



C P R E S S



VETŘELCI Z MINECRAFTU

PETR HETEŠA

Vetřelci z Minecraftu

Petr Heteša

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Obálka: Petr Heteša a Věra Mleczková

Ilustrace: Petr Heteša

Sazba a grafická úprava: Věra Mleczková

Odpovědný redaktor: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0698-3

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19 206.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání


ALBATROS MEDIA a.s.

PETR HETEŠA

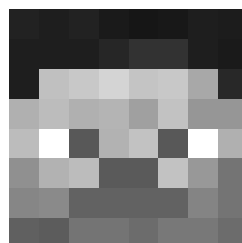
VETŘELCI Z MINECRAFTU

 P R E S S

I.

JE TU PRVNÍ KOLO.

KOUZELNÍK MÁ SÓLO



1.

Horizontálně nekonečná jeskyně z netheritu se spoustou výklenků, lávových jezer a lávopádů připomínala peklo. Stál přikrčen za gravelovými bloky a pozoroval dva bezcílně bloumající zombie pigmany, potácející se tím bezútěšným prostorem, jako by ztratili orientaci. Ostatně nebylo by divu. V Netheru neexistuje noc ani den, nefungují správně kompasy ani hodiny, a už vůbec ne mapy. Láva se šíří dvakrát tak daleko než v normálním světě a oheň se vyskytuje úplně volně. Ideální prostředí pro jeho nový výtvar – Kouzelníka.

Nechtěl ho pustit hned do Endu na Ender draka. To mu připadalo příliš riskantní. A na druhou stranu, aby se jenom potuloval mezi ovce, kuřaty a krávy v tom normálním světě, na to byl jeho výtvar příliš inteligentní. Potřeboval totiž ověřit jeho schopnosti. V podstatě to byla umělá inteligence a jako taková neměla mezi ovce a vesničany co dělat. Ovšem oranžově nasvětlený pekelný Nether, to byla jiná káva. Tady se mohl skutečně něco naučit. Dosud byli v netherové jeskyni jen oni dva. Kouzelník a Klečil v podobě skina v černém triku. Ale za glowstonovými, oslnivě zářícími stalaktity se objevili první dva ghastové.

Šedé krychle s devíti končetinami plavaly ve vzduchu se zavřenými očima i ústy a vzdálenost mezi nimi a Kouzelníkem se zmenšovala. Jaroslav Klečil u počítače přesunul svého skina za vedlejší bloky, přikrčil se za nimi a nechal ho pozorovat Kouzel-

níka. První ghastr otevřel oči. Kouzelník na ně zíral ze vzdálenosti dvaceti bloků. A zíral i ve chvíli, kdy se ghastovi otevřela i ústa a vyšla z nich ohnivá koule. Nebyla moc rychlá, ale letěla (nebo spíše plavala) přímo na Kouzelníkovu hlavu. Klečil u počítače ztuhl. *Sakra, co dělá? Proč jen zírá? Vždyť do něj přece zakódoval pud sebezáchovy.*

Ohnivá koule už byla pouze blok od Kouzelníkovy hlavy, když s ní nepatrně uhnul kousek stranou. Žhavá koule proletěla těsně kolem něj a deset bloků za ním narazila do stalaktitu a explodovala za zářivého ohňostroje jisker. Kouzelník se mírně zapotácel. Teď otevřel oči a ústa i druhý ghastr a hned poté od něj také vyletěla ohnivá koule. Kouzelník zvedl pravou ruku dlaní otočenou k ní a ohnivý míč explodoval jen dva bloky od útočícího ghasta, jehož tlaková vlna odhodila na netheritovou skálu.

Klečil si u svého stolu v obýváku oddechl a přesunul svého skina víc dopředu, aby na Kouzelníka líp viděl. Hlavně byl ale rád, že to funguje. Jeho Kouzelník se dokáže učit, a dokonce dokáže velice rychle vygenerovat velmi účinnou obranu. Z reproduktorů na polici nad počítačem se ozvalo zlověstné šplouchnutí. Dal povel svému skinu, aby se otočil.

Blaze už měl půlku svého těla venku z lávového jezera a za chvíli se vznášel nad žhnoucí hladinou. Žlutý mob, jehož tělo vlastně žádným tělem nebylo, protože se skládalo jen z hranatých fragmentů volně levitujících vedle sebe, si tentokrát nevšímal Kouzelníka, ale vystřelil tři ohnivé koule přímo na něj. Klečilovy prsty se rozběhly po klávesnici a jeho skin zareagoval tak, že uskočil stranou. Smrtící objekty proletěly těsně kolem jeho hlavy. A všiml si, že ho zaregistroval i Kouzelník. Ten rozpráhl obě ruce a zaklonil hlavu. Odněkud shora se začal snášet déšť. Klečil netušil, jak na tuto obranu jeho výtvar přišel, nicméně věděl, že funguje, i když pomalu. Blaze se okamžitě přesunul mimo dešťovou zónu, přesto mu to ubralo podstatnou část energie. Tu ale brzy načerpal v horké výhni nad hladinou lávového jezera a ihned poté vypustil

další tři ohnivé koule. Tentokrát směrem ke Kouzelníkovi. Tomu se najednou v ruce objevila sněhová koule. Otočil se s ní na Klečilova skina a hodil mu ji. Klečil byl tak překvapený, že ji stěží chytil. Ale věděl, co s ní. Mrštíł ji proti útočícímu mobovi. Zásah byl přesný. Stvoření se rozlétlo ve žhavý prach a vypadla z něj ohnivá tyč. Rychle se rozhlédl kolem, ale kromě tří zombie pigmanů, kteří si nevšímali ani jeho, ani Kouzelníka, nikde žádné další nebezpečí nehrozilo. To teda bylo o chlup. Opřel se v židli a přemýšlel o tom, proč jeho Kouzelník nehodil sněhovou kouli přímo proti blazeovi. Proč to, sakra, udělal tak komplikovaně? Pak si ale uvědomil, že vlastně jeho pracně vytvořená nová bytost nemá mod pro zabíjení, jen pro obranu. No jasně, proto ji musel hodit jemu, aby ho zabil on sám. Ale jak vůbec přišel na to, že by na blazea měla platit sněhová koule? Jak ho to napadlo, když se s tímhle mobem setkal poprvé? Musel si stahovat data přímo ze zdrojového kódu hry.

Z výklenku v netheritové stěně se vykolébal nether skeleton. No vida. Místní už se asi doslechli, že mají nového návštěvníka. Klečil nepochyboval o tom, že jeho Kouzelník ho hravě zachrání i před tímto vysoce nebezpečným mobem.

2.

Školní keramická dílna se nacházela v suterénu školy. Úzká okýnka byla až nahoře pod stropem a zvenku pak byla těsně nad chodníkem, takže kluci se vždycky bavili tím, že tipovali kolemjdoucí spolužačky podle nohou.

„Tohle byla jasná Křikavová z kvarty. Ty její macatý klobásy poznám. Navíc nosí příšerný červený boty,“ vyhodnotil nohy míhající se za okýnkem Mirek Zamazal.

„Teda kluci, vy jste ale fakt ulítlí,“ okomentovala to Bára Vytlučkalová, sedící na lavici vedle Michaly Vonáškové.

Dveře dílny se rozletěly a dovnitř se vrátila profesorka Hvízdalová.

„Tak jak jsme na tom?“ zahalekala, ještě než za sebou zavřela dveře.

Ivana Hvízdalová byla jednou z nejmladších členek učitelského sboru. Učila teprve druhým rokem a byla oblíbená, zvláště pak u kluků. Malá krátkovlasá černovláška přezdívaná Třeštidlo si je získala tím, že znala Linkin Park, Limfao a Wohnouty. A jak se vyjádřil Ondra Tichý, žere správnou hudbu, a ne dechnu jako Klofina.

„Takže zadání bylo *Má nejoblíbenější živá bytost*, ať už člověk nebo zvíře. Máte všichni? Můžeme začít skládat do pece?“

Kristýna Lomská přikývla, jako by mluvila za všechny.

„Já našeho psa mám,“ ozvala se Tereza Šmajsová a ukázala na podivně rozplácnuté stvoření, které se spíš podobalo chobotnici se čtyřmi chapadly než psu.

„Nohy mu moc nedrží,“ dodala, když si všimla udiveného pohledu profesorky.

„Asi je zervanej, jak honil slepice,“ vysvětlil to Mirek.

Hvízdalová ho zpražila pohledem.

„No jasně. Kdo jiný než Zamazal musí mít vtipné poznámky. Tak se pochlub se svým uměleckým dílem, ty náš sochaři.“

Ukázal na vedlejší stůl a Hvízdalová k němu přešla.

„No vida, co náš mladý tvůrce vymyslel. To ale měla být živá bytost.“

„No dyť jo,“ řekl poněkud uraženě Zamazal.

„Že by komplikovaná krabice na boty?“ hádala profesorka.

Mirek protočil panenky a Michala s Bárou vyprskly smíchy.

„Ne. To je creeper.“

„Cože to je?“ zeptala se Hvízdalová a naklonila se až nad stůl.

„Creeper. To je takový živočich. A docela nebezpečný.“

„A proč je hranatý?“

„Tam je všechno hranatý, paní profesorko, i krávy,“ ozvala se Michala.

„Kde?“

„No v Minecraftu.“

„Aha. To je nějaká vymyšlená planeta?“

Kuba se otočil ke zdi a pološeptem řekl Ondrovi:

„Ty vole, ta je úplně mimo.“

3.

Jaroslav Klečil měl pětadvacet let a jeho hubená postava měřila sto devadesát dva centimetrů. A vzhledem k tomu, že většinou chodil v černém, vypadal jako skutečný enderman (čemuž ještě dopomáhal klátivou chůzí doprovázenou nepřírozeně máchajícíma rukama). V kanceláři ředitele DigiSoftu mu ale vizáž endermana byla úplně k ničemu.

„Klečil, vy jste se zbláznil. Já nechtěl žádného moba. Já po vás chtěl jen drobnou aktualizaci té hry vzhledem k českým podmínkám.“

„Je to Kouzelník,“ hlesl nešťastně programátor.

Dělal na něm dva měsíce, a když si teď představil, že mu ho ředitel zařídí, obcházel ho hrůza. Tak mu na něm záleželo.

„To jste mě asi špatně pochopil, Klečil. Já jenom chtěl, aby se ti mobové projevovali víc česky.“

„Slepice kvoká a ovce bečí.“

„No tak ať to, sakra, dělají česky.“

„A creeper bude česky syčet,“ ujelo nešťastnému Klečilovi.

„Prosím?“ zeptal se výhružně ředitel.

„Ale nic,“ mávl rukou programátor a zahleděl se do země.

Když pak zvedl oči, zopakoval znova:

„Je to Kouzelník. A má magické kouzlo.“

Ředitel se opřel do židle, sepal ruce na hrudi a propletl si prsty:

„Tak hele, Klečil. Zapomeňte na Kouzelníka. Sám jste kouzelník.

A jediné magické kouzlo, které teď po vás chci, je to, že si seberete ten disk a odčarujete se i s ním z mé kanceláře. A to bleskem.“

4.

Cesta z ředitelovy kanceláře se Jaroslavu Klečilovi zdála jako cesta do pekla. Téměř celý svět se mu během pár minut zhroutil. Dva měsíce práce, dva měsíce vymýšlení, konstruování, pilování, do-
laďování a pak týden navrhování toho nejlepšího skina. A teď to všechno může hodit z okna. Zničit, zadupat do země. Jeho Kou-
zelníkovi nebylo ani dovoleno předvést, co všechno umí. A při-
tom toho umí opravdu hodně.

Když procházel kolem dveří kanceláře Michaly Ambrosové, za-
razil se. Byl sice na cestě do pekla, ale jeho cestu by Míša mohla
alespoň trochu prodloužit. Sluníčko firmy, které měl na domácím
počítači na ploše, i když ta fotka byla dost nekvalitní, jelikož ji
pořídil mobilem, a to tak, aby si toho nevšimla. Musel být rychlý,
takže byla trochu máznutá, ale to mu vůbec nevadilo, protože i při
tom mírném rozmazání byla děsně krásná. Kolikrát už snil o tom,
že ji pozve třeba na kafe. A pak třeba i do kina a potom k sobě
domů. Nikdy k tomu ale nenašel odvahu. Jenže teď, když je stejně
na cestě do pekla, tak by si snad aspoň to kafe se svou tajnou lás-
kou mohl dopřát. Něco jako poslední přání odsouzcencovo. Zakle-
pal na dveře (dřív než si to rozmyslí) a nahlédl dovnitř. Jeho víla
zrovna intenzivně bušila do klávesnice.

„Mohu na chvílku vyrušit?“ zeptal se opatrně.

Otočila k němu hlavu.

„Když to bude rychlý...“ řekla poněkud rozmrzele.

„Měl jsem docela blbej den, tak jsem si myslel...“

„Já ho mám taky blbej. Už celej tejden,“ zavrčela a dál jí prsty běhaly po klávesnici.

„No tak jsem si myslel, jestli bysme si třeba po práci nezašli na kafe.“

„Nezašli.“

„Prosím?“

„Fakt nemám náladu,“ řekla, aniž by zvedla oči od monitoru.

Ještě chvíli tam stál, potom vycouval zpátky na chodbu a zavřel za sebou dveře. Jeho cesta do pekla byla volná. Měl zelenou.

5.

Budova gymnázia postavená někdy před sto lety měla tři podlaží plus již zmíněný suterén, kde se kromě keramické dílny, kotelny, skladu učebních pomůcek a kutlochu školníka nacházela taky počítačová učebna. Stropy byly nízké, navíc se pod nimi táhly topenářské trubky, takže moc vyskakovat se tam nedalo.

Minecraftová tlupa čítala šest členů a jejím přirozeným vůdcem byl Mirek Zamazal, který dokonce vytvořil klubovou vlajku a vymyslel i název skupiny: Mirekraft. Přístup k počítačům mimo vyučovací hodiny jim umožňoval školník, pětáctýřicetiletý Jan Pešík, jehož dočista holá lebka a hluboko zapadlé oči budily dojem, jako by byl z příbuzenstva Addamsovy rodiny. Scházeli se tam odpoledne dvakrát týdně a každého hráče ten týden stál vždy čtrnáct korun, což při šesti členech dalo cenu jednoho balíčku camelek, vyžadovaného Pešíkem.

Nyní se tam sešli v plné klubové sestavě: Mirek Zamazal (zvaný Mazal), Ondřej Tichý, Jakub Vízner (zvaný Vizour), Vojta Hrubý (zvaný Mouka), Milan Hyndrych a Martin Voříšek (zvaný Vořech). Téměř obřadně na stůl položili vypálené figurky mobů, a tak na stole najednou vedle sebe stáli: pig, enderman, creeper, zombie, spider a squid. Většinou nebylo dovoleno vynášet výtvary žáků z keramické dílny, ale v tomto případě se Mirkovi podařilo Hvízdalovou ukecat. Slíbil, že je zase vrátí, jenom je chtějí ještě nabarvit, aby byly hezčí. S tím nabarvením to byla pravda, ovšem

o žádném vracení vůbec neuvažovali. Ondra vyložil na stůl pět malých plechovek s nitro barvami a tři štětce.

„A kde máš ředidlo?“ houkl na něj Mirek.

„Jaký ředidlo?“

„No normální. Abysme pak mohli umejt ty štětce a taky své pracky.“

„No to jsem nevzal, to mě nenapadlo.“

„Tak to seš fakt hvězda.“

„Zato mám ale stříbrnou barvu.“

„Tus mohl klidně nechat doma. Nebo ty tu snad vidíš nějakou silverfish?“

„Tak udělám zombie aspoň stříbrný voči.“

„To není blbej nápad. To by mohlo na Klečila zapůsobit,“ vložil se do hovoru Kuba.

Jakub Klečil, kromě toho, že pracoval v DigiSoftu, byl jedním z nejlepších a nejuznávanějších hráčů Minecraftu. Byl jakýmsi minecraftovým guru, jenž na svých stránkách uveřejňoval komentovaná videa ze hry, která se brzy stala bestsellerem a vykazovala velmi vysokou sledovanost. Pro Zamazalovu tlupu byl Klečil minecraftový bůh, kterému se nikdo nevyrovná. A nyní na jeho Facebooku zrovna běžela soutěž o nejvydařenější ztvárnění mobů. Ovšem ne kreslených, ale trojrozměrných. Slepených z papíru, vyřezaných ze dřeva, vymodelovaných z plastelíny či čehokoliv jiného. Keramické tam ale ještě nikdo neposlal. Tenhle úkol čekal na sklepní skupinu Mirekraft.

6.

Jaroslav Klečil si ve svém bytě otevřel pivo, dal si nohy na stůl vedle monitoru a čekal, až se líné Windows proberou a naskočí mu všech 120 ikon na ploše, kterou tvořil rozmazaný portrét Michaly Ambrosové. Vůbec nevěděl, co má dělat. Mohl se ponořit do Minecraftu a přistavět třeba nové bloky jaderné elektrárny ve svém městě, mohl natáhnout další koleje do vzdálených jeskyní, prokopat nové tunely či postavit gotickou katedrálu. To všechno chtěl ještě včera udělat. Ale dneska se mu to všechno zdálo naprosto zbytečné, pokud v tom světě nebude moci být jeho Kouzelník.

Dopil pivo a spustil hru, aby se aspoň nemusel dívat na Ambrosovou, protože už to nebyla Míša, už to nebylo žádné sluníčko ani víla. Bylo to jenom hluboké zklamání, které mu rozežíralo vnitřnosti. Stejně jako zklamání z odmítnutí Kouzelníka. V jednom dni byla odmítnuta jak jeho práce, tak on sám. Fotku na ploše smaže, to je jasné, i když to nic nevyřeší. A existuje vůbec nějaké řešení?

Otevřel si softwarový řetězec a základní stavební kód svého výtvoru, Kouzelníka. Chvilku na něj zíral a pak se jeho prsty samovolně rozběhly po klávesnici, aniž by si to uvědomoval. Přepisoval jeho strukturu. A jeho mozek jako by byl najednou vypnutý a prýštila z něj ven všechna ta beznaděj, zlost, našťvanost, deprese, zneuznání, nenávisť k celému tomu krutému světu. Potřeboval to všechno ze sebe dostat ven. A šlo to. Přesouvalo se to přes mechanické kmitání jeho prstů do struktury jeho Kouzelníka. A už to nebyl ten Kouzelník, se kterým byl odpoledne za ředitelem,

ale úplně jiná bytost. Byl to Jaroslav Klečil se svou veškerou nenávistí k celému světu.

Skončil ve dvě hodiny ráno a takový pocit uspokojení už dlouho nezažil. Se svým novým výtvozem byl dokonce spokojenější než s tím původním. Teď to bylo teprve to pravé. Teď to byla skutečná démonická bytost, kterou konečně dostal ze sebe a transponoval ji do Kouzelníka, vládce Minecraftu.

Otevřel si další pivo a znova se posadil k počítači. Vyskočil z programovacího modu a na monitoru se opět objevila plocha s fotografií. Trošku rozmazaná Michala Ambrosova jako by se mu vysmívala.

„No vida, a co uděláme s tebou, kočička? Mazat tě je škoda. Myslím, že když tě nebavilo kafe se mnou, tak v Minecraftu se určitě pobavíš. A už mám pro tebe i dokonalou roli.“

Lokl si piva a přešel znova do programovacího modu.

7.

Guru minecraftové komunity Jaroslav Klečil ještě před spaním bezmyšlenkovitě ťukl na svůj Facebook a všiml si, že tam jsou nové přírůstky fotek amatérsky ztvárněných mobů. A tyhle byly dokonce velice zdařilé. Keramické dobarvované figurky. Creeper vypadal ještě zlověstněji než ten ve hře a spider měl navíc na zádech tři hrůzostrašné ostny. No jasně. Kluci z Mirekraftu. Musel uznat, že jsou fakt dobří. A znovu ho přepadla vlna beznaděje, protože i oni budou ochuzeni o jeho úžasného magického Kouzelníka.

A pak ho to napadlo: Musí to tak být? Co kdyby jim ho dal alespoň na otestování?

8.

Fyzika se dala vydržet jen díky tomu, že jejich fyzikářka, pětatřicetiletá Markéta Černá s krátkými blond vlasy, byla docela zábavná a patřila k té menší části pedagogického sboru, kterou ještě brali jako normální a neutrální, zatímco ta druhá (podstatně větší) se nacházela již za nepřátelskou linií a bylo nutné s ní bojovat, i za cenu občasných ztrát (zvláště pak těch klasifikačních).

„Zamazal, máš nějaký problém?“ skočila fyzikářka do šeptaného dialogu ve třetí lavici a doprovodila to přísným pohledem.

„Ne. Nemám.“

„Tak nám definuj třecí sílu.“

Mírek Zamazal si stoupl a rozhlédl se bezradně kolem.

„Třecí síla..., je to síla..., síla, která se tře.“

„Neříkej,“ podivila se fyzikářka. „Síla sama o sebe se tře? To těžko, ne? Většinou se tře něco o něco.“

„Vytloukalová o Konečného,“ napovídal šeptem zezadu Hyndrych.

„No..., třeba šutr o zem?“ hlesl rozpačitě Zamazal.

„Zkus to nějak vědečtěji.“

„Myslíte jako minerál o planetu?“

Černá protočila panenky a obrátila se na řadu u okna.

„Tak Šmajsová se hlásí.“

„Těleso o těleso,“ sdělila odhodlaně Tereza Šmajsová.

„No dyť jsem ti říkal, ty vole,“ ozval se znova šeptem Hyndrych, „že Vytloukalová o Konečného.“

„A na čem ta třecí síla závisí?“ zeptala se profesorka a přešla mezi lavice.

„Na tom, jak moc se milují,“ zašeptal Hyndrych.

„Tak Hyndrych, povídej, když seš tak aktivní,“ zastavila se u něj.

Milan Hyndrych vstal a opřel se ležérně o lavici.

„No na tom, jak se k sobě tisknou.“

Zamazal vyprskl smíchy.

„Ano. Co je na tom k smíchu, Zamazal? Záleží opravdu na přítlačné síle. A dál? Třeba Svojtíková.“

„Na hmotnosti a druhu tření. A taky na kvalitě povrchu,“ recitovala Svojtíková s pohledem upřeným na lavici, kde to měla na displeji mobilu.

„Vytloukalová má super povrch,“ sdělil Hyndrych do lavice před sebou Zamazalovi.

„Výborně,“ vyhodnotila odpověď Svojtíkové fyzikářka a třídou se rozlehl zvonek oznamující konec hodiny.

„Zamazal, příště tě z té třecí síly vyzkouším. A budu chtít vzorečky.“

„Miluju vzorečky,“ prohodil Mírek a cpal učebnici do tašky.

Věci si už balili všichni, jelikož to byla poslední hodina.

„Počkejte, já ještě neskončila,“ zvýšila hlas fyzikářka a přešla k tabuli.

Někteří se znova posadili, zatímco většina zůstala stát, aby dala najevo svou netrpělivost a taky aby zdůraznili nepsaný zákon, že jakýkoliv vyučující by po zvonění měl co nejdřív zmizet z jejich území, jelikož by se pro něj mohlo stát nepřátelským.

„Nevím, jestli to pro vás bude dobrá nebo špatná zpráva,“ začala fyzikářka, „ale byla jsem určena jako jeden z dozorů na té vaší bláznivé filmové noci.“

„Lepší než Klofina nebo Kamiška,“ ujelo Mirkovi.

„Díky za ohodnocení, Zamazal,“ procedila mezi zuby Černá. „Považuji to tedy za dobrou zprávu. A teď ta špatná. Paní profesorka Klofáčová tam bude taky.“

„No potěš pánbů,“ zavrčel Hyndrych.

9.

Když se za fyzikářkou zavřely dveře, Michala Vonášková se otočila na Mirka:

„Nezapomeňte, že ve dvě máme bejt v jídelně, abysme se dohodli s Hovorkou na těch filmech.“

„Jasně. Doufám, že vy už máte vybranou nějakou šíleně romantickou lovestory.“

„Bez obav, Mirečku.“

Když se konečně tým Mirekraftu vyhrnul na chodbu, museli se jako vždy proplétat mezi tou zmatenou havětí, což pro ně byla stvoření od primy po tercii (kvartu už brali, jelikož tam se už vyskytovaly i obстойné holky). Nahrnuli se do Alcatrazu (tak říkali šatnám, jelikož jejich čelní stěnu tvořily mříže), přezuli se a hurá z toho příšerného baráku ven. Ve skutečnosti byl pro ně ale příšerný jen od přízemí po střechnu, jelikož tam byly třídy, sborovna, ředitelna a podobně nepřátelské věci. Suterén naopak uznávali jako super doupě.

„Hele, volové, Klečil,“ ukázal Martin Voříšek na vytáhlou černou postavu opřenou o lampu veřejného osvětlení.

„No nekecej, fakt.“

Vysoká endermanní postava se odpoutala od sloupu a mávla na ně. Že by tak zabrali ti jejich keramičtí mobové? Má pro ně diplom?

„Zdravím minecraftáckou sebranku,“ oznámil, když kolem něj vytvořili kruh.



„Hele, volové, Klečil,“ ukázal Martin na vytáhlou černou postavu opřenou o lampu veřejného osvětlení.

„Viděls ty naše moby?“ vyhrkl Mirek.

„Jo. Docela hustý. A přinesl jsem vám odměnu za první místo.“

„Fakt?“ rozzářily se oči Hyndrychovi.

Klečil sáhl do kapsy a podal Mirkovi flashdisk s logem Minecraftu, kterých měli ve firmě plnou skříň.

„A to je jenom jeden pro nás všechny?“ ozval se zklamaně Kuba.

„Klidně vám donesu všem. Ale tohle vám dávám kvůli úplně něčemu jinému. Je tam nová, upravená verze MC. Tak jsem myslel, že vy jako staří ostřílení minecraftoví vlci byste to mohli otestovat a pak mi říct, jestli je to vůbec k něčemu, nebo ne.“

„No to je super,“ zářil nadšením Mirek.

„Je to vylepšený o Kouzelníka a Čarodějku.“

Martin písl.

„Tak to bude fakticky hustý. A jsou nepřátelští, neutrální nebo užiteční?“

„Kouzelník je nepřátelský a Čarodějka ošklivá. Jinak asi neutrální.“

„Co na něj funguje, na toho Kouzelníka?“

„To budete muset zjistit sami. Ale zabíjet ho ani nemusíte. Stačí, když z něj dostanete speciální kouzlo.“

„A to dělá co, to kouzlo?“ zeptal se Mirek.

„To uvidíte, až ho získáte. Teda pokud se vám to podaří.“

„To si piš, že se nám to podaří.“

„Otevře vám to úplně novej, magickej level.“

„Super,“ hlesl Martin.

„Hlavně to ale chce nějakou normální mašinu, a ne žádněj šrot,“ pokračoval Klečil a dal si ruce do kapes. „Grafika Open 2.0, alespoň 64bitový procesor, nejlépe čtyřjádrový, 2 giga RAM...“

„Bez obav,“ přerušil ho Mirek. „Sjedeme to ve školním sklepě přes ten novej comp. To je fakt dělo.“

„Tak jo. Přěji vám příjemnou zábavu,“ řekl jejich minecraftový guru a klátivou chůzí s máchajícíma rukama se vydal alej k parku. Vypadal opravdu jako enderman.

Stáli tam a zírali za ním, jako by se pořád nemohli vzpamatovat z toho, že zrovna je potkalo takové štěstí. Z hypnózy je probrala až Michala.

„Hele, a doufám, že máte připravenej nějaký svůj seznam pro toho Hovorku. Ne že mu tam něco vrazí sexta. My jsme hlavní pořadatelé.“

Mirek se k ní otočil:

„Toho Hovorku budete muset zmáknout samy, my teď máme úplně jinej program,“ řekl a svíral v ruce flešku od Klečila.

„Cože? No na to zapomeňte. Vy tam v ty dvě nejdete?“

„Ti říkám, že máme daleko důležitější úkol. Vyberte to za nás.“

„No ale vždyť jste u toho chtěli bejt, aby nám tam nedal nějaký přiblblý sociální dramata ze Sibiře nebo dokument o chovu koní.“

„Hele..., fakt to nejde,“ přidal se k Mirkovi Milan Hyndrych.

„Takže vám nebude vadit, když si tam dáme všechny čtyři díly Stmívání, nebo...“

„Ses asi pomátla, ne? Mrskněte tam aspoň jedny Transformers a poslední Avengers.“

„Trhněte si nohou,“ řekla uraženě Michala a odkráčela s nosem nahoru.

„Tak jdem na to, ne?“ rozhodl Mirek.

10.

Údržbářský kutloch v suterénu s nápisem *Školník* vyplňoval jeden stůl, židle, skříň, velká regálová police s náradím a v neposlední řadě neproniknutelný cigaretový kouř.

„To máte nějaký dopletený, ne?“ podivil se školník Jan Pešík, když je spatřil ve dveřích. „Dyť chodíte dycky úterky a čtvrtky. A pokud vím, tak dneska je středa.“

„No to jo,“ uznal Mirek, „jenže dneska máme absolutní bombu a potřebujeme ji odzkoušet. Byli jsme totiž vybrání jako testovací skupina těch nejlepších z nejlepších.“

„A to nemůžete, sakra, odzkoušet zítra?“

„Právě že nemůžeme. Čekaj na to vývojáři v Londýně.“

„No to se podrž. A vybrali si zrovna vás, jo?“

„No dyť říkám, že jsme nejlepší v celý Evropský unii.“

„Tak jo,“ zvedl se neochotně školník. „Tak pojďte.“

11.

Michala Ambrosova z DigiSoftu už v sobě měla třetí aspirin od rána a její teplota přitom klesla jen o půl stupně. Byla unavená, malátná a měla pocit, jako by její ruce i nohy byly z plastelíny. Trochu ji mrzelo, jak striktně včera Jardu Klečila odmítla. Nezasloužil si to. Jenže jí fakt bylo děsně blbě a jenom sledovala hodinky, kdy bude konečně konec. A do toho ten nešťastnej Klečil z vývoje. Jestli by prý nešla na kafe. Šla by. To je jasný, že by šla. Sakra, vždyť na to čekala už dva měsíce, kdy ho to konečně napadne. Šla by. Ale úplně jinej den a v úplně jiný kondici. A ne když se jí motala hlava a měla horečku.

Ted' si říkala, že to asi nezvládla. Mohla mu to taky říct jinak, nějak mírněji. Možná měla říct, že dnes ne, ale třeba příští týden určitě ano. Přemýšlela o tom, že by mu napsala mail. Ale nakonec to neudělala.

12.

Všech šest mobů seřazených pěkně na polici zadní stěny počítačové učebny sledovalo přípravy šesti členů Mirekraftu.

„Doufám, že to pojedem v multiplayeru,“ řekl Kuba Vízner a zapnul počítač v poslední lavici, u kterého vždycky sedával.

„Jasně, že jo,“ odsouhlasil Mirek. „Ale natáhnem to na server, ať to nemusíme instalovat na každéj comp zvlášť.“

Dveře se rozletěly a do učebny vpadla Kristýna Lomská.

„To jsem si mohla myslet, že vás najdu tady.“

„Blahopřeji k tvým detektivním schopnostem,“ prohodil Milan.

„Vy jste teda fakt úplně pitomí, jestli nás v tom chcete nechat samotný,“ vyhrkla Kristýna a dala si ruce v bok.

„Ježíšmarjá, Lomská, nevyšiluj a zklidni hormon,“ ozval se Mirek a zasunul flešku do USB portu. „Vonáškový jsem dal jasný instrukce. Musí tam bejt aspoň jedny Transformers a Avengers. A horor. Nejlépe španělskej.“

„A možná nějaký poslední Saw,“ doplnil Kuba a zapnul svůj počítač.

„Jo..., to určitě. Na ty vaše hnusný brutality zapomeňte. Co ty, Ondro?“ otočila se na Ondřeje Tichého. „Ty taky nemůžeš?“

Všichni věděli, že Ondra je v tomto případě nejslabším článkem Mirekraftu. A dobře to věděla i Kristýna, protože byl nejslabším článkem právě kvůli ní.

„No..., podívej, Týnko..., my tu teď fakt máme něco děsně důležitýho,“ řekl rozpačitě Ondra.

„Jóó? A neříkals náhodou, že při té filmový noci chceš mít spacák vedle mě?“

Ondra mlčel, zatímco barva jeho uší se měnila na červenou.

„Tak víš co, Ondrášku? Ručím ti za to, že ten tvůj pitomej spacák bude přesně na opačný straně tělocvičny. Co straně..., v opačném rohu.“

„Ale, Týnko...“

„Úhlopříčně opačným,“ dodala ještě našťavaně Kristýna a vykráčela z učebny, přičemž za sebou nezapomněla třísknout dveřmi.

„Tak to bysme měli,“ oznámil Mirek a sedl si za stůl k počítači, zatímco Ondra pořád hleděl na dveře, ve kterých zmizela ta, vedle níž měl mít v pátek v noci svůj spacák.

13.

„Tak to je fakt megahustý,“ hlesl Milan Hyndrych, když se ocitli konečně uvnitř.

Byli zvyklí na krajinu, hory a údolí, skály, stromy, jezera a řeky, jeskyně a doly. Jenže v Klečilově mapě se ocitli ve městě.

„Tak, pánové, tohle je fakt maso,“ prohodil Kuba Vízner z poslední lavice.

Mirek s Martinem seděli v té první vedle sebe a ostatní ve druhé.

„Má to aspoň výhodu, že si nemusíme budovat příbytek. Počítám, že většina z těch baráků bude neobydlených.“

„Hele, tamhle je Lomikarova univerzita nebo co,“ upozornil Martin na vysokou věžovitou budovu.

„Chtěls asi říct Lomonosova.“

„To máš jedno.“

„Rozdělíme se na dvě skupiny,“ rozhodl hned Mirek. „Já tady s Vořechem půjdeme na průzkum a vy ostatní zatím seženete nějaký zbraně.“

„No to seš teda dobrej,“ ohradil se Milan Hyndrych. „Abysme se tady dostali k nějakému matrošu, budem muset nejprve prokopat chodník.“

„Možná najdete někde už hotový luky a meče.“

„To pochybuju. Ale zkusit to můžem.“

„Určitě v nějakém baráku bude truhla a tam by fakt mohlo bejt něco hotovýho,“ přesvědčoval je Mirek.

„Sakra, nemáte pocit, jako by se nám ta zem pod nohama trochu vlnila?“ zeptal se Ondra. „Jako by byla na vodě nebo co.“

„Asi to Klečil nemá ještě vychytaný. Je to nějaký nestabilní,“ vyhodnotil to Mirek.

„My jdeme k té Lomikarově univerzitě a vy to vezměte opačným směrem. Třeba k té egyptské pyramidě.“

„Počkejte... Možná by bylo dobrý vytvořit mapu, jinak se ztratíme,“ navrhl s obavami v hlase Ondra.

„Jo. To je super nápad. Akorát nevím, kde tady v tom betonu budeš hledat cukrovou třtinu na výrobu papíru a železnou rudu na kompas.“

„Já si ale myslím, že opravdu bude stačit prolízt pár baráků a všechno, co potřebujeme, najdem.“

„Hlavně se postarejte o ty zbraně.“

„Hele, volové..., viděli jste vzadu tu Ikeu?“ ozval se zezadu Kuba.

„Kde seš?“

„Za tou pyramidou.“

„Počkejte!“ okřikl je Mirek. „Nedoporučuju se zatím moc rozcházet, nebo se tady fakt potom nenajdeme. Nejdřív prozkoumáme nejbližší okolí a zkusíme sehnat mapu, nebo si vytvoříme svoji, a teprve potom můžeme blbnout s objevováním Ikey nebo Makra. Takže vy čtyři se budete držet při sobě a shánějte zbraně, žrádlo, brnění, elixíry a všechno, co bysme mohli potřebovat.“

Přes ulici přeběhla pruhovaná ovce. A za ní druhá a pak kráva.

„No to se podrž. On to snad zabydlel zvířatama.“

„Furt lepší než skeletonama a creeperama,“ zkonstatoval Mirek. „Jo a zkuste taky najít nějaký solidní a hlavně bezpečný bydlení na přenocování. Nechtěl bych tu zůstat někde na ulici, až se setmí. Tohle městský bludiště musí bejt pro zákeřný moby v noci pravým rájem.“

Kubovi se rozdrnčel mobil a hned poté i Milanovi.

„A jéje..., volá Markéta,“ prohodil Milan.

„Panebože, hlavně neberte mobily těm otravným holkám,“ vydal instrukci Mirek.

14.

„Ten chodník se fakt divně vlní, jako by byl na vodě nebo na lávě.“

„To je docela možný, že to ten blázen postavil celý na vodní hladině,“ houkl Mirek na Martina sedícího vedle.

„Navrhuju vylízt tam na ten minaret a rozhlídnout se z výšky,“ navrhl Martin.

„Dobrej nápad. Aspoň uvidíme, jak je to velký.“

Procházeli širokým bulvárem a domy po jeho stranách byly každý v jiném historickém slohu.

„To si s tím docela vyhrál.“

Přes ulici přeběhly další dvě ovce a zmizely v domě s nápisem *Magistrát města* na fasádě. Sotva tam ale vběhly, mohutný vstupní portál se schodištěm se zakymácel, v blocích se objevily trhliny a pak se začal řítit dolů. Bloky padaly na ulici, kde se tříštily a rozpadaly v menší úlomky. Obraz na monitoru se otrásl jako při zemětřesení. Oba svými skiny stačili uskočit právě včas, aby je nezasáhly ostré odštěpky létající vzduchem. Na domě zůstala po portálu jen obrovská díra přes dvě patra.

„Hele, pojďte se podívat,“ houkl Mirek za sebe a zbytek týmu se přesunul k jeho monitoru.

„Sledujte, co se může stát. Do toho baráku vběhly před tím dvě blbý ovce a pak celý předeek šel dolů. Takže pozor na to. Buď to Klečil nemá úplně vychytaný, a nebo je to záměr, aby to bylo zajímavější.“

„Klečil není žádný mejdlo,“ prohlásil Vojta. „Já myslím, že to je záměr.“

„V každém případě je úplně jasný, že takový zával je k nepřežití. Takže si na to dávejte pozor. A asi to spouští ty pitomý ovce, takže vyhybat se ovčím a zdržovat se od nich co nejdál.“

„Jasný. My jsme zatím žádnou neviděli.“

„Tak pokračujte.“

Všichni se vrátili ke svým počítačům.

„A máte něco už?“ houkl ještě Mirek znova za sebe.

„Jo, teď zrovna jo,“ ozval se Vojta. „Mám tady truhlu.“

„A je v ní něco použitelného?“

„Použitelného nic. Je v ní skeleton.“

„Cože?“

„No fakt. Pojdte se podívat. Skutečný skeleton v truhle. Nehejbe se.“

„To je snad jasný, že se nehejbe, když je den. Ale v noci asi obživne. Takže si ten barák zapamatujte, abysme se v něm náhodou nerozhodli bydlet.“

„Hele..., to je nějaký divný, ne?“ posadil se vedle Vojty Ondra.

„Musí to být divný, když je to od Klečila.“

„Já myslím toho skeletona v truhle. Nepřipomíná vám to upíra v rakvi?“

„Jo to jako myslíš, že by skeleton byl zároveň upír?“

„No proč ne? Jestli to Klečil vylepšil...“

„To by musel být hodně ulitlej. Kdyby tam chtěl přidat upíra, tak ho snad udělá třeba ze zombie nebo endermana, ale ne ze skeletona. Uvažuj... Jak by tu krev asi mohl pít, když by mu vytýkala mezi žebrama zase ven?“

„Pozor, ovce!“ zařval Martin na Mirka a ten se otočil zpátky ke svému monitoru.

Příliš pozdě. Ovce proběhla těsně kolem něj a chodník pod nohama se mu najednou začal bortit. Snažil se uskočit stranou, ale už i tam byla obrovská prasklina v zemi, která se najednou zvětšila a proměnila v obrovskou průrvu. Mirek bušil do mezerníku jak

zběsilý, aby jeho skin odskočil, ale už to nešlo. Padal dolů. Snažil se ještě máchat rukama v naději, že se zachytí o nějaký blok, ale všechno kolem se bortilo.

„Volové, asi někam padám,“ řekl pak odevzdaně a opřel se do židle.

Do učebny vpadla Markéta Nováková, ale nikdo si jí nevšímal. Přešla až ke stolům v první řadě, složila si ruce výhružně na prsou a naklonila hlavu.

„To se mi snad jenom zdá,“ zavrčela. „Tak vy se na nás jako fakt vykašlete a budete si tu blbnout s tou vaší dětskou hranatou ptákovinou, jo?“

„Ježíšmarjá, Nováková,“ vyhrkl Mirek, „my tu teď řešíme totálně krizovou situaci a...“

„Vy jste normální zastydlí pubertáci, kteří patří do primy.“

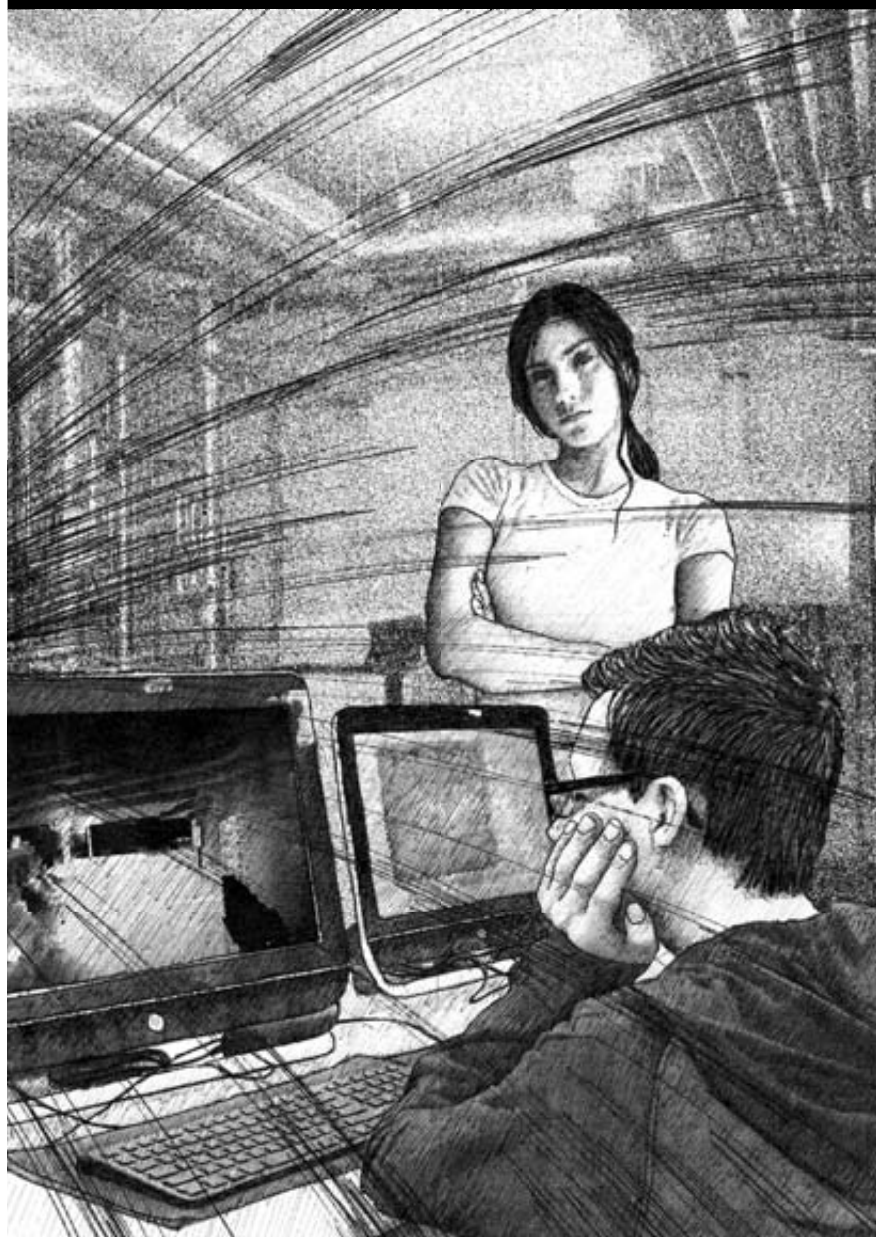
„Hele, dej si vodchod,“ ozval se Vojta, „tohle je vyložene mužská záležitost. To ty nepochopíš.“

„Tohle asi nepřeziju,“ zašeptal Mirek s očima upřenýma na monitor a sledujícíma volný pád svého skina do nekonečných hlubin.

„Jste fakt pitomí,“ hlesla Tereza a našťavaně odkráčela.

Minecraft

level extra



„Tak vy jakože se na nás fakt vykašlete a budete tu blbnout
s tou vaší dětskou hranatou ptákovinou, jo?“

15.

Všichni utvořili kroužek kolem Mirka a zírali, kde se ocitl. Bylo to podzemí vystavěné z brickstonů, jehož strop tvořily složité křížové klenby a podlahu nejspíš černý obsidián. Na stěnách byly zavěšeny hořící louče, které celý prostor nasvětlovaly oranžovým světlem. Mirek zkontroloval své zdraví. Byl živý, ale jeho health bar obsahoval jen dvě srdce.

„Tak to nevím, jak se vyškrábu nahoru,“ prohodil. „Budete muset sehnat nějaký žrádlo. Nejlíp kuřata nebo prase, upíct to a hodit mi to sem dolů.“

„Tak se tam aspoň porozhlídni. Možná tam budou někde nějaký schody až nahoru.“

„Jo, Mouka. To je ale ta nejlepší cesta, jak zabloudit a už se nahoru nikdy nedostat. Vždyť je to tu totální bludiště, jestli sis nevším.“

„Máme aspoň páru, jak je to hluboký?“

„Máme tak velký kulový. Letěl jsem snad nekonečně dlouho. Navíc nám do toho vpadla ta otravná Nováková, takže jsem to celý ani neregistroval. Může to bejt dvacet bloků, stejně jako dvě stě.“

„Hele, tady se něco hejbe,“ ukázal Martin na pravou stranu monitoru.

Mirek tam natočil svého skina. Byl to mob. Ale takový, jakého ještě nikdy neviděli.

16.

Všichni zírali na to podivné stvoření, co právě vystoupilo ze stínu a zastavilo se pět bloků od Mirkova skina. Mělo to velikost creepera. Zda je to nepřátelské, ochočitelné či jiné, se mohli jen domnívat. Podle zjevu ale vypadalo nepřátelsky. Z hlavy tomu trčelo pět výrůstků, něco jako chapadla u ghastra, ale kratší a vlnitější. Tělo vypadalo jako tělo zombie, ale bylo oranžovo-černě pruhované. Evidentně Klečilův nový mob.

„Buď Kouzelník, nebo Čarodějka,“ zašeptal Mirek, jako by se bál, že ho to uslyší. Mob se nehýbal, jen na něj zíral.

„Takže se vykašlete na žrádlo a hodte mi sem aspoň meč.“

„Ať je to, co je to, na to dřevěnej meč stačit nebude,“ zhodnotil situaci Vojta. „Chtělo by to diamantovej.“

„Tak dík za info. A máš ho?“

„No nemám.“

„Tak ho, sakra, běžte sehnat, ne? Co tady čumíte.“

Kuba se vrátil dozadu ke svému počítači.

„Ježíšmarjá,“ vyjekl, „mně zmizel skin.“

„Jak zmizel?“ otočil se na něj Martin.

Kuba chvilku mlčel s obličejem přilepeným na monitor a pak řekl:

„Jsem mrtvej. A to dočista. Health bar mám nulovej a tam, kde jsem byl, je jenom obrovská spálená díra.“

„To chceš říct, že zatímco jsi čumákoval tady, tak tě dostal creeper?“

Ostatní se okamžitě vrhli ke svým počítačům.

„Fuj, to jsem si oddech. Já jsem zatím celej,“ ozval se Ondra.

„Já taky,“ oznámil Milan.

Zmiz! objevilo se na Mirkově monitoru dole v bílém rámečku.

„Volové, ono to promluvilo,“ hlesl Mirek.

„Jak to mohlo promluvit? V MC nikdo nekecá, akorát syčí nebo bečí,“ oponoval Martin a vrátil se k Mirkovu stolu.

„Tohle kecá.“

„Já nic neslyšel.“

„Ale ne přes reprák, vzkazama. Sleduj to.“

Rámeček žlutě zablikal a znova se na něm objevil nápis: *Zmiz!*
A hned!

„Hele, a vyhrožuje... Trhni si nohou,“ zavrčel na monitor Mirek a ťukl na rámeček.

Myslel, že zmizí, ale místo něj se v něm objevil kurzor.

„Ty bláho, ono s tím asi bude možný mluvit.“

„Zkus tam něco napsat.“

Mirek se sklonil ke klávesnici a napsal:

Kdo seš?

Rámeček zablikal a místo Mirkova vzkazu se v něm objevilo:
Čarodějka.

„Tak Klečil nekecal. To je ta jeho Čarodějka. A dokonce ukecaná.“

„Všechny ženský jsou ukecaný,“ zkonstatoval Milan.

„A neříkal náhodou, že Čarodějka je neutrální?“

„To říkal, jenže zas tak moc bych tomu nevěřil,“ prohlásil skepticky Milan. „Raději bych ji moc nedráždil.“

Mirkovy prsty se opět rozběhly po klávesnici: *A jakou máš povahu? Seš zlá, nebo hodná?*

Odpověď: *Myslím, že jedinou mou povahou je být ošklivá.*

Mirek: *Tak to splňuješ dokonale. A ošklivá zlá, nebo ošklivá hodná?*

Odpověď: *Ještě nevím. Jsem tu nová.*

Mirek: *Noví jste tam dva. A já hledám toho druhýho. Kouzelníka.*

Odpověď: *Nedoporučuji.*

Ostatní z mirekraftového týmu stáli za Mirkovými zády a sledovali komunikaci mezi ním a Čarodějkou.

Mirek: *Potřebuju najít Kouzelníka. Takže teď se ukáže, jestli seš přátelská, nebo nepřátelská. Pokud přátelská, tak mi řekneš, kde ho najdu.*

Odpověď: *Řekla bych ti to, kdybych byla nepřátelská. Setkání s Kouzelníkem není dobrý nápad.*

Mirek: *Nápady nech na mně. Buď přátelská a porad'*

Čarodějka přešla k Mirkovu skinu na dva kroky. V rámečku se objevil nápis:

Pokud ho uvidíš, až pozdě pochopíš. Mečem ho nezraníš a šípem ho neskolíš.

Mirek odepsal: *Dík za hezkou básničku, ale stejně bych ho rád viděl.*

Odpověď: *Chceš-li cestu prokletou, tunel je hned za tebou. Do Netheru černá díra, čeká tě tam jed a síra.*

Mirek dal povel svému skinu, aby se ohlédl. Opravdu za ním mezi brickstony byla tmavá průrva.

„To je nějaký divný, ne?“ prohodil Kuba. „Do Netheru je možný se dostat jenom přes portál. A tohle na žádný portál nevypadá.“

„Možná ten Klečilův svět je jinej. A možná při tom pádu jsem nevědomky prolítl nějakým portálem. Možná až do Netheru. Tohle může bejt klidně jeho část.“

„To těžko, když je z brickstonů.“

„A co když je to past?“ ozval se Milan.

„Hele, už jste mi sehnali alespoň pitomý dřevěný meč?“ zeptal se Mirek a jeho skin se pomalu vydal k průrvě.

17.

„Mirku, neblbni,“ prohodil Ondra. „Já mám dojem, že tady venku se nám začíná stmívat. Asi by bylo dobrý zalízt do nějakýho baráku.“

„To taky hned udělejte, volové. Já už se smířil s tím, že do setmění se odtud prostě nedostanu. Jestli vůbec někdy. Navíc tady dole je to jedno, protože tu stejně není den ani noc. Takže jestli tu jsou nějaký nepřátelský bestie, jsou určitě aktivní nonstop.“

„A co budeš dělat, když na nějakou narazíš?“ zeptal se Milan.

„Co bych asi tak mohl dělat, sakra? Zemřu.“

„A myslíš, že ta Klečilova verze funguje jako ta normální? Že když zemřeš, tak se zase můžeš vrátit?“

Mirek se zarazil. O tomhle zatím nepřemýšlel.

„Já tam mýho skina, po kterým zůstal jen ohořelej kráter, zatím dostat nemůžu, i kdybych se rozkrájel,“ ozval se nešťastně Kuba zezadu.

„Mám docela slušnej barák,“ oznámil Vojta z druhé řady. „Sice tu není nic moc vybavení, ale jsou tu dvě postele.“

„Já myslel, že nás je šest,“ ozval se Milan.

„Blbost... Mirek je v podzemí a Vizour explodoval. A vy se vychrápete na zemi, ne?“

„Hlavně zkontroluj všechny truhly, jestli tam nějaký jsou. Neraď bych, aby z nich v noci vylezli krvelační skeletoni s velkou chutí na moji krční tepnu.“

„Ti říkám, že skeleton upír bejt nemůže, protože by z něj všechno, co vysaje, vyteklo.“

„Možná mají dutý kosti a nasávají to do nich.“

„Tak jdete už nebo ne? Začíná zapadat slunce.“

18.

Mirkův skin se zatím pohyboval podzemní úzkou chodbou širokou tak akorát na jeden blok, ve které sem tam hořela louč a stěží šlo dohlédnout od jedné na druhou. Po dvaceti blocích se pak objevily schody vedoucí dolů. Vydal se po nich. Napočítal jich sedmnáct, když se před ním otevřel další, dobře osvětlený jeskynní prostor, s nepravidelně rozestavěnými sloupy, tvarem připomínající stalaktity. Výška byla dobrých dvacet bloků. Uprostřed žhnulo velké lávové jezero a v některých místech se láva rozlévala až do krajů, kde zůstal pouze jeden blok na průchod.

„Tohle je už jasnej Nether,“ zahlásil, ale ostatní ho moc nevnímali, jelikož zrovna procházeli dům na povrchu, který vybral Vojta.

Nahlíželi do každé místnosti a za každý roh, aby je v noci nic nepřekvapilo. Měli to tak akorát, protože venku již byla tma. Když se ujistili, že objekt je prázdný a dveře a okna dobře zavřená, nechali své skiny v centrální místnosti a znova se soustředili za Mirkovou židli.

„Já myslím, že to ještě není Nether, protože ten přece nemá žádný strop,“ řekl Milan, když viděl, kde se Mirkův skin nachází. „A tady je strop z globstonů a tamto jsou brickstony.“

„Ale stěny jsou z netheritu a ze stropu tu visí svítící glowstony, a ty jsou přeci vždycky v Netheru. Takže už tu chybí jenom ti pitomí ghistové a nějaký ten blaze, aby byla nějaká sranda.“

„To by asi moc sranda nebyla,“ poznamenal Milan. „S tím tvým health barem by to byl spíš funus.“

Mirek (nebo spíše jeho skin) obešel lávové jezero na druhou stranu a další průrvou ve stěně se dostal do další jeskyně. Ta už byla menší. V jejím středu bylo propadlé podloží a v nepravidelně vykousané jámě hluboké asi deset bloků se tyčilo něco jako odkryté středověké město. Opravdu to působilo jako nedokončené vykopávky, protože některé stavby a sloupy byly zpola ještě zasypané, zatímco hned vedle byl zcela zřetelně vidět zbytek původní ulice. Některé části těchto ulic byly zalité lávou. Z jedné strany okraje jámy byly bloky vykousané tak, že se po nich dalo slézt dolů mezi rozvaliny.

„Já bych to nezkoušel a vrátil se,“ oznámil Vojta, když si všiml, že Mirkův skin jde právě k tomuto terasovitému schodišti. „Tam dole nemůže bejt nic jinýho než monstr klec. A až se ti tam začnou spawnovat skeletoni a zombie, tak nebudeš stačit prchat.“

„Ale Čarodějka řekla, že tu někde má bejt Kouzelník, ne?“

„Jo, to je docela možný. Jenže pokud si pamatuju, tak Klečil říkal, že je nepřátelskej.“

„Ale taky říkal, že má kouzlo, které nám otevře úplně novej, fantastickej, magickej level.“

„Spíš ti zombie otevře břicho,“ doplnil Milan.

„Jdu dolů,“ rozhodl se Mirek.

19.

Musel se vyhýbat tekoucí lávě, která se nepravdělně rozlévala po zemi a její žhavé jazyky měnily každou chvíli tvar, protože podloží se opravdu vlnilo. Tady dole možná ještě víc než nahoře. Byla to chyba, nebo Klečilův záměr?

Ticho prořízl ostrý zvuk policejní sirény a všichni sebou trhli. Chvilku trvalo, než jim došlo, že je to mobil.

„Sakra, čím to je?“ zařval Mirek.

„Asi můj,“ ozval se provinile Kuba (jako by za to mohl) a doběhl se ke svému stolu.

„To je zase Vonášková,“ oznámil.

„Kdo asi jinej než ta koza. Ježíšmarjá, Vizour, tak už to típni. Nebo s ní snad chceš diskutovat o Netheru?”

Kuba típl mobil a vrátil se k Mirkovu stolu.

„Sledujte pozorně všechny ty blbý výklenky, kdyby se v nich objevil ghastr nebo jiná mrcha. Já musím dávat pozor pod nohy,“ řekl Mirek a pokračoval svým skinem do nitra stavby zpola zasypané netherovým pískem a zpola zaplavené žhavou lávou.

Dostal se až do vysokého sálu, v němž dírou ve stropě tekla lávopád, který se dole tříštil o podlahu, a žhavá hustá kapalina stříkala všude kolem.

„Ty jo..., tak tohle jsem ještě neviděl,“ oznámil obdivně Vojta.

„Pozor, vlevo!“ křikl najednou Martin a ukázal na levý roh monitoru.

Nahoře na římse stál skeleton. A už taky zmerčil, že v jeho raju se objevila cizí, živá bytost. Mirek zastavil skina.

„Je příliš vysoko,“ řekl Martin, „tohle neskočí. A jestli jo, tak ty svoje blbý kosti může sbírat po celým sálu.“

Skeleton nahoře se rozhlédl kolem a pak zmizel v díře za sebou.

„Jsem ti to říkal,“ oddechl si Martin.

Mirek ještě chvilku zíral nehybně nahoru.

„Blbost. Nevzdá se tak snadno. A je tu doma. Za tím bude nějaká finta.“

Ještě než to dořekl, skeleton se objevil na druhé straně sálu na další římse. Tato už ale byla o pět bloků níž.

„Ty vole, on tam má někde tunely a schody,“ prohodil Vojta.

„To je jasný. Dyť říkám, že ta bestie je tu doma.“

„Potřebuješ buď luk, meč, nebo slunce.“

„Panebože, Mouka, ty seš fakt chytrolín,“ zavrčel nervózně Mirek a zíral na skeletona na římse.

Ten se otočil a opět zmizel v průrvě za sebou.

„No vida. Takže počítám, že teď vyleze někde tady dole. A tím pádem se můžu rozloučit se životem.“

„Už je tady,“ hlesl Milan a ukázal na spodní pravý roh monitoru.

Mirkův skin stál pořád na tomtéž místě.

„Hele, dej pozor na lávu,“ upozornil ho Vojta.

„Kašlu na lávu. Stejně už to mám spočítaný.“

Skeleton byl teď vzdálený nějakých osm deset bloků. Namířil luk s připraveným šípem.

„Aspoň to bude rychlý. S tvýma dvěma srdci mu bude stačit jeden zásah,“ zhodnotil situaci Martin.

Šíp se odpoutal od luku a letěl přímo na Mirkova skina.

20.

Blok před jeho hlavou se letící šíp rozpadl v prach.

„Co to bylo?“

Skeleton už měl v luku další šíp a opět vystřelil. Jeho smrtící projektil se ale opět rozpadl na prach těsně před tím, než zasáhl cíl.

„Co to, sakra, je?“ zašeptal nevěřicně Mirek.

„Tam nahoře, nalevo,“ ozval se Milan.

Na římse, kde se poprvé objevil skeleton, stál další mob. Mob, kterého nikdo před tím neviděl.

„A máme ho tady, Kouzelník,“ hlesl Mirek.

Byl vysoký jako enderman, celý černý a některé čtverečky na jeho těle byly žluté, nepravidelně rozmístěné jako hvězdy na noční obloze. Oči měl rubínově červené. Vlastně žluté. Nebo modré? Měnily barvu. Neuvěřitelné.

„A čumte na toho skeletona. On ho normálně přeformátoval.“

V místě, kde ještě před chvílí stál nebezpečný mob, teď byla jenom hromádka poházených kostí.

„Asi tě bude chtít zničit sám, prohlásil Vojta. „Nechtěl tu kořist nechat nějakému přiblblému skeletonovi.“

Nad spodní lištou se objevil rámeček a v něm nápis: *To ti teda trvalo.*

„No vida, komunikuje stejně jako Čarodějka. Možná se mi ho podaří ukecat,“ řekl Mirek a ťukl na rámeček.

Když se objevil kurzor, napsal: *Zdravím největšího Kouzelníka minecraftového světa. Díky, žes mi zachránil život.*

Chvilku se nic nedělo. Kouzelník na něj jenom hleděl.

„Vypadá to, že jsi ho tím poděkováním zmátl. Vůbec neví, jak zareagovat.“

Pak žlutočerný mob máchl rukou a hodil něco dolů. K nohám Mirkova skina dopadlo šest kamenných kostek a v rámečku se objevil nápis:

Nebavím se jenom smrtí, za tebou je deska hrací. Máš šest kamenů. Myslíš, že si vzpomenu? Jestli tady nechceš shnít, sám to musíš sestavit.

Mírek otočil skinem. Za ním ve stěně opravdu byl blok, v němž bylo šest otvorů. Jejich velikost odpovídala kamenům, které Kouzelník hodil dolů. Mírek se pro jeden sehnul a zvedl ho. Bylo na něm písmeno R. Vzal druhý. Na něm bylo E.

„Sakra, to bude asi nějaký rébus.“

Podíval se znova nahoru, ale Kouzelník už tam nebyl. Posbíral všechny kameny a položil je na zem vedle sebe. Stála na nich tato písmena: H. E. N. T. R. E.

„Říká vám to něco?“

„Jo. Já tipuju na Theren,“ oznámil Kuba.

„A to je jako co?“

„No terén, ne?“

„A nebude to spíš NETHER?“ hlesl Ondra.

„No jasně, tutově,“ pochválil ho Mírek a začal vkládat kameny do děr v desce v pořadí NETHER.

Když vložil poslední, deska začala modře zářit a pak se zvětšovat do šířky i do výšky, a když byla velká čtyři krát pět bloků, proměnila se v prosklenou stěnu. A tomu, co uviděli za ní, nemohli uvěřit.

Byli tam oni. Oni, jak sedí ve sklepní počítačové učebně, všichni soustředěni kolem Mirkova monitoru a zírající na něj. Jako by celá zadní stěna učebny byla prosklená a oni stáli za ní a dívali se přes ni do učebny na sebe.

Všichni se jako na povel otočili dozadu. Jenže tam byla jen omítnutá stěna učebny s policemi.

„To není možný. Někde tu musí bejt kamera,“ zašeptal Kuba.

„Ty snad nějakou vidíš?“

Milan vstal a šel prozkoumat zadní stěnu učebny. A stejný děj viděl Mirkův skin před prosklenou stěnou v netherové jeskyni. Ondra zkusmo mávl rukou. Ondra za skleněnou stěnou udělal to samé. Viděli Milanův zmatený obličej, jak se přibližuje ke sklu.

„Tak končíme,“ prořízl místnost nakřáplý hlas, až sebou všichni cukli.

Do sklepní učebny vpadl školník.

„Jsou čtyři hodiny a já chci jít taky domů,“ zavrčel otráveně.

„Takže z těch vašich krychlí hezky vyskákejte a zmizte.“

„No jo..., dyť už jdeme,“ řekl Mirek, který se vzpamatoval jako první.

21.

Ondra musel v pět na hudebku a Milan měl tenis, takže na lavičce v parku se usadili vedle Mirka ještě Martin, Kuba a Vojta.

„To bylo fakt hustý,“ zkonstatoval Vojta, když si natáhl nohy a dal ruce do kapes.

„To mně fakt teda vrtá hlavou. Co to jako mělo bejt?“ nevěřicně zakroutil hlavou Mirek.

„To mělo bejt, jako že si z nás Klečil normálně vystřelil,“ odvětil Kuba.

„No ale to přeci není možný. To by tam někde za náma ve stěně musel mít kameru. Pak by to šlo. Pak věřím tomu, že by ten obraz do hry dostal. Jenže tam žádná není. A jak by se vůbec dostal do školy, když by ji tam chtěl dát. Ta naše mučírna je hlídanější než Mírov.“

„Možná někoho navedl. Možná školníka.“

„Blbost. Ten by ho s tím poslal někam. A navíc tam žádná kamera není. Prohlídli jsme to pečlivě,“ řekl zamyšleně Mirek.

„Hele, teď mě něco napadlo. Ale je to totálně šílený,“ vložil se do toho Vojta.

„Tak povídej, ty šílenče.“

„No..., tam vzadu na tý polici přece máme ty naše sošky mobů.“

„No a?“

„Tak nás mohl vidět očima creepera nebo spidera.“

Mirek zaklonil hlavu a podíval se do větví stromů. Pak zpátky na Vojtu.

„Tak to seš teda fakt myslitel, blahopřeji. Nebo tys snad dával do svýho keramickýho moba kameru?“

„A máš teda nějaký lepší vysvětlení?“ řekl trochu uraženě Vojta.
„Nejlepší bude, když mu napíšem na Fejs. Ať nám to prozradí. Napíšeme mu, že jsme z toho fakt hotoví a že se mu to fakticky povedlo a že bysme rádi věděli, jak to udělal,“ rozhodl Mirek.

„Tak to zkus. Ale já myslím, že ti to neřekne. V každým případě je to ale megabomba.“